

käk 1/64

KÄK

1 • 1964

PÄÄKIRJOITUS

JULKAISIJA

Turun Yliopiston
Savo-Karjalainen Osakunta

PÄÄTOIMITTAJA

Raili Väätäinen

TOIMITUSSIHTEERI

Martti J. Hyvönen

TOIMITTAJAT

Heli Keinonen
Riitta Pakarinen

PIIRROKSET JA KANSI

Raili Väätäinen

TALOUS

Matti Koponen

LEVIKKI

Toivo Salmi jr

ILMOITUSHANKINTA

Reeta Karkola

TOIMITUKSEN OSOITE

Yo-talo B 95
Puh. 30022/Hyvönen

U L O S !

Osakuntamme toiminta on ehtinyt siihen vaiheeseen, jolloin todetaan välttämättömäksi kiinteämpimuotoinen suunnitelmallinen yhteistyö kotiseudun kanssa. Se kuuluu oikeastaan oleellisena asiaan jo siitäkin syystä, että koko osakuntalaitos on muodostunut samoilta paikkakunnilta kotoinen olevien opiskelijoitten halusta hakeutua toistensa seuraan. Tältä pohjalta on oma osakuntamme syntynyt ja samalta kaikki muut. Voimme havaita meitä nuoremmissa korkeakouluissa saman kehityksen sen eri vaiheissa. Esimerkkinä voisoin mainita vaikkapa YK:ssa Tampereella toimivan Karjalaisten kerhon.

Luonnollisena jatkona tälle kehitykselle siinä vaiheessa, kun osakunnan sisäinen organisaatio on saatu luotua ja sen toiminta vakiinnutettua hyväksytyihin ja koeteltuihin uomiinsa, on aktiviteetin suuntautuminen sille alueelle, siihen elämänpiiriin, josta olemme tulleet opiskelemaan ja jonne palaamme joskus valmistuttuamme. Opiskeluaikanaamme me enemmän tai vähemmän vieraannumme kasvuympäristöstämme, ellemme pidä siihen säännöllistä yhteyttä. Kotiseutemme on ojentanut meille kätensä niiden lehtien muodossa, joita voimme päivittäin lukea lehtihuoneessamme. Aivan luonnollinen vastareaktio meidän puoleltamme on siihen

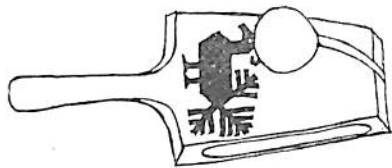
kätehen tarttuminen antamalla kotiinpäin tietoja siitä, mitä me täällä teemme ja miten teemme. Me voimme tehdä vielä enemmänkin. Voimme siirtää osan osakuntaelämästä ja -henkeä henkilökohtaisesti kotiseudullemme. Voimme käydä henkilökohtaisesti kertomassa siellä harrastuksistamme, opinnoistamme ja niistä olosuhteista missä niitä harjoitamme. Vastavuoroisesti voimme kutsua kotiseutemme edustajia luoksemme tutustumaan oloihimme ja puuhiimme.

Yhteiskuntamme kehittyy ja ylioppilasyhteisöt niiden mukana. Eräs kehitystä kiihdyttävä tekijä on vuosittainen opiskelijamäärän kasvu. Se tuo mukanaan uusia vaatimuksia, uusia, lähinnä olintilaa koskevia probleemeja. Korkeakoulukaupungin opiskelijoiden sijoituskapasiteetti on kiinteä. Vaikeudet alkavat sillä hetkellä kun opiskelijamäärä ylittää sen. Akateemisen loppitutkinnon suorittaneiden tarve maassamme kasvaa jatkuvasti, joten jossakin vaiheessa sen on pakko ylittää kaupungin luonnollinen sijoituskapasiteetti. Ratkaisu on jo jouduttu monella paikkakunnalla suorittamaan ja se on ollut opiskelijakylä tai siihen verrattava. Meillä täällä Turussa on asia jo tullut aktueelliksi ja ollaan siirtymässä suunnitelmista niiden toteuttamiseen. Toteuttamisvaihe tuo kuitenkin tul-

lessaan uuden probleeman, rahoittamisen. Valtio tosin voi auttaa sen ratkaisemisessa ja se auttaa, mutta vain osittain. Loppu jää ylioppilasjärjestöjen oman aktiviteetin piiriin, jolloin lähimmät ratkaisut ovat yleiseen käytäntöön nojautuen lainoitusten järjestämiset. Pääomamarkkinoiden mahdollisuudet ovat kuitenkin rajoitetut, joten osa täytyy hankkia muilla keinoilla. Korkeakoulukaupunki osallistuu monessa tapauksessa rahoitukseen, mutta lisää tarvitaan. Silloin joudutaan kääntymään kotiseudun puoleen, lähinnä keräysten merkeissä. Sitä ennen on kuitenkin luotava kotiseudulla voimakas mielipide, joka pitää noita hankkeita ominaan ja näkee niissä mahdollisuuden myös oman seudun välilliseen kehittämiseen.

Olen edellisessä yrittänyt valottaa muutamia tärkeimpiä näkökohtia kotiseutusuhteista ja syistä jotka tekevät niiden hoitamisen tärkeäksi osakunnallemme. Tarkoitukseni ei ole ollut antaa valmiiksi pureskeltuja faktoja vaan nimenomaan heräte yksilölliseen ajatteluun, sen käsittelemiseen, että osakunnan ongelmat eivät ole vain hallituksen ja osakuntakokouksen probleemeja vaan myös jokaisen osakuntalaisen omia.

ISO-JUSSI

- KUUNTELEN

Kerätessäni aikoinaan aineistoa työtän varten tutustuin lähemmin Eljakseen, karjalaiseen, juttumieheen ja tarinankertajaan. Kun myöhemmin huomasin tarvitsevani selvitystä muutamiin seikkoihin, päätin käydä tervehtimässä häntä pikipäin, lomalla ollessani. Tapasin onnekseni molemmat kotoa, Eljas-isännän sekä hänen Tyyne-emäntänsä. He olivat tavallisia karjalaisia kansanhmisiä, yhdessä harmaantuneet, vanhenneet ja elämäkoulussa viisaiksi tulleet. Molemmat tunsivat minut ajoilta, jolloin lunta ei ollut vielä kiireeleni satanut ja tiesivät etukäteen, millä asioilla liikuin. Olin varautunut kysymyksiin; niitä ei kuitenkaan kuulunut. Isäntä kertoi äidistään, isästään, enoistaan, ihmisistä, joita hän oli pitkään elämänsä aikana tavannut. Tarina polveili kyselemättä, utelematta eteenpäin, kuvasta kuvaan ymmärtäväisen huumorin sävyttämänä. Emäntä oli vilkas ja iloinen aito karjalaisvaimo, joka kuitenkin saattoi yht'äkkiä

puhjeta kyyneliin tuonen majoille muuttaneita omaisiaan muistellessaan. Väliin he kertoilivat yhdessä mainiten nimen sieltä, toisen täältä, ja kirkas läikkä nuoruuden vuosilta sai molemmat herahtamaan hymyyn. Pahoittelin itsekseen, etten voinut ottaa tuota kaikkea talteen, kuunnella ja katsella sitä myöhemmin varjojen tiheydessä. Kun halusin siirtyä asiaan, joka minun mielestäni oli ensiarvoisen tärkeä, täytyi sen tuntua heidän korvissaan hyvin tyllyltä ja epäystävälliseltä. Sitä he eivät kuitenkaan mitenkään osoittaneet. Tarinan kerä purkautui uuden aiheen piirissäkin vapaasti ja vuolaasti. Sain kuulla Mattiukosta, joka ajoi Karkkorven vuorella paholaiselta parran, Iiholan monitaitoisesta karvarista, joka oli nähnyt maailman Turkuun myöten ja Sulun paimentyöstä, joka susien hyökättyä karjaan lähti kotiin sanaa viemään pystymättä enää perille tultuaan puhumaan.

Tarkoitukseni oli ollut kirjoittaa kaikki

kuulemani muistiin, mutta en halunnut särkeä ehyttä tunnelmaa. Yritin vain painaa mieleeni mahdollisimman paljon, ilmeitä, äänensävyjä, mielialan yllättäviä vaihteluja, muistamatta viimein lainkaan, että heilläkin oli työnsä ja tähdelliset askareensa, jotka minun takiani viivästyivät lyhyen talvisen päivän painuessa iltaan.

He toivottelivat minulle lähtöhetkellä kaikkea hyvää vastaisissa vaiheissa. Akateeminen rikkivisauteni jätti minut puulaan, en pystynyt sanomaan mitään. Mitäpä minua hyödytti puhua, vasken helinää he olivat pitkän elämänsä aikana varmaan aikaisemminkin kuulleet. Lupasin vain joskus käväistä heitä katsomassa. Tien he neuvoivat tarkkaan, maanteitse sekä selkävesiä myöten, etten sattumaltakaan matkalta eksyisi.

Ehkäpä joskus menenkin, nouseen rannalta aitoviertä Vaislahteen, asetun taloksi, istun hiljaa ja -- kuuntelen.

N. R.

Voitto Kananen in memoriam

syntyi 16. 7. 1941 Keiteleellä
tuli ylioppilaaksi 1960 Raudaskylän
yhteiskoulusta
tuli osakuntaan 1961
toimi Käen ilmoitushankkijana
kuoli 12. 1. 1964
hautajaisissa 20. 1. oli läsnä ylioppi-
laskunnan ja osakunnan edustajia.

Hänen nimensä on Erkki Voitto Olavi Kananen. Sanon: on, ei: oli, sillä nimi jää mieleen soimaan, kun arki-elämä ja olemus katoavat; nimi jonka ympärille kutoutuvat muistot, eheät elämänpalat kokonaisuutta täydemmät. Kauniit muistot herkästä hiljaisesta pojasta, jonka olemuksesta puuttui kovuus ja terävyys, särmät joilla syisiä toisia. Hän antoi myöten elämälle — ja kuoli.

Eläessään hän vain hipoi meidän oloamme, sitä suuremmin hänen kuolemansa vavahdutti, repi auki, nosti tunteita joita emme tienneet olevan. Tuntuu kovalta sanoa totutusti: ehkä näin oli paras, määrätty, mutta niin uskon. "Elon kädet on kovat ja kuumeiset. Sydän, yhäkö elämän valitset?" (V. A. Koskenniemi) — Voitto pääsi kovista käsistä maahan, jossa ei koskaan ole paha olla.

SIHTEERIN PUHEENVUORO

SYL:n ulkoasiainseminaari 28. 2. — 1. 3. 1964

Suomen Ylioppilaskuntien Liitto (SYL) järjesti jälleen tänä keväänä kolmipäiväisen ulkoasiainseminaarin 28. 2. — 1. 3. välisenä aikana Helsingissä, tarkemmin sanottuna Espoon Säästöpankkiopistolla. TYY tarjosi meidänkin osakunnalle mahdollisuuden edustajan lähettämiseen ko tilaisuuteen ja allekirjoittaneella oli ilo ja kunnia edustaa S-KO:aa tässä erittäin hyödyllisessä ja mielenkiitoisessa seminaarissa.

Jo heti aluksi sai havaita, että nyt oli tultu töihin eikä leppokotiin, sillä jo avajaispäivänä perjantaina 28. 2. oli ohjelmassa 5 eri esitelmää. SYL:n hallituksen puheenjohtajan Matti Niemistön avattua seminaarin piti SYL:n entinen pääsihteeri maisteri Jaakko Iloniemi luennon aiheesta "Maailmanpolitiikka - Ylioppilaspolitiikka." Esitelmässään hän käsitteli mm. kehitysmaiden ylioppilaiden ongelmia ja suurvaltapoliittikan ja ylioppilaspolitiikan suhdetta. SYL:n ja Etelä-Afrikan ylioppilajärjestön suhteista hän mainitsi, että kiinteät suhteet ko järjestön välillä saattaisivat olla jopa Suomen edun vastaisiakin. Maisteri Iloniemen jälkeen esitelmöi SYL:n nykyinen ulkoasiainsihteeri Kari Waldén SYL:n ulkomaisista suhteista jonka jälkeen seurasivat SYL:n nykyisen pääsihteerin Kari Tavailan esitys IUS:n synnystä ja kehityksestä ja Kauko Relanderin vastaava esitys ISC:stä. (IUS on muuten International Union of Students ja ISC International Student Conferens.)

Viimeksimainittujen esitysten yhteydessä tuli selvästi esille molempien järjestöjen periaatteelliset riidat ja ohjelmien erot. Päivän viimeinen esitys tapahtui sitten iltakahvin yhteydessä, jolloin valtiotieteiden kandidaatti Tapani Brotherus kertoili ko-

kemuksistaan lukutaitokampanjasta Boliviassa, jossa hänkin oli mukana YKA:n lähetettävänä.

Lauantai 29. 2. aloitettiin sitten oikein ammattimiehen esityksellä. Valt. maist. Kallervo Siikala esitti nimittäin maailmanpoliittisen tilannekatsauksen, jossa hän käsitteli erikoisesti kehitysmaiden merkitystä maailmanpoliittisessa kuvassa. Tämä katsaus oli erittäin valaiseva, joten siitä oppi kuka tahansa paljon uutta ja mielenkiintoista. Täytyy todella sanoa, että maist. Siikalan asiantuntemus on valtava. Hänen jälkeensä luennoivat Tuula Silvennoinen YKA:sta ja sen suhteesta kehitysmaihin ja Johan von Bondsdorff sekä Kari Wilden maailman ylioppilaspoliittisesta tilanteesta.

SYL:n hallituksen puheenjohtaja Matti Niemistö selvitteli *unity-käsitettä* maailmanlaajuisena ongelmana sekä eurooppalaiseen ylioppilas yhteistyöhön kytkettynä.

Lauantain ohjelma päättyi yhtä mielenkiintoisesti kuin oli alkanutkin, sillä lopuksi esitelmöi Timo Kylliäinen SYL:n "Idän-suhteista". Tässä yhteydessä en mainitse muuta tästä aiheesta kuin sen, että SYL:n suhteitten luominen itäänpäin on ollut melko hankalaa ja yritykset ovat tuottaneet tuloksia hyvin hitaasti. Lisäksi me turkulaiset kuulumme vielä, että oman

yliopistomme rehtori, Tauno Nurmela on ollut SYL:n hallituksen puheenjohtajana v 1946.

SYL:n idänsuhteista olen ajatellut kertoa kaikki oppimani sitten myöhemmässä vaiheessa joko Käessä tai osakunnassa.

Sunnuntaina 1. 3. oli vain kaksi alustusta, nimittäin TYY:n ulkoasioita hoitavan hallituksen jäsenen Eino Heikkisen esitys Ylioppilaskunnan ulkoasiain toiminnasta ja sen kehittämistä sekä Kauko Relanderin esitys Ylioppilaiden kansainvälisen toiminnan kehittämistä. Tämän jälkeen jaettiin seminaarin osanottajat neljään työryhmään, jotka työskentelivät deellä mainittujen aiheiden pohjalta ja jättivät raporttinsa, jonka jälkeen alkoi yleinen keskustelu.

Mainitsen vielä, että Eino Heikkisen ehdotus ylioppilaskunnan ulkoasiain toiminnan kehittämistä ja sen kytkemisestä SYL:oon oli erittäin perusteellinen. Allekirjoittaneella oli hyvä tuuri, sillä pääsin ryhmään, joka keskusteli juuri Heikkisen esityksen pohjalta.

Vielä kerran täytyy tähdentää näin lopuksi, että seminaarista ainakin minä opin valtavasti. Kaikki alustukset liittyivät mukavasti toisiinsa ja jokaisen esityksen jäl-

keen käytiin vilkasta keskustelua, jonka aikana kukin sai esittää omat mielipiteensä asiasta. Ja mitä sitten materialistiseen puoleen tulee, niin kyllä ruuat olivat hyviä, voi sentään. Kunpa saisi joka päivä sellaisia "sapuskoita".

Loppulause: Siellä sai olla suurien ylioppilasjohtajien seurassa vaikutteita saamassa ja oppimassa ammattimiesten johdolla kansainvälisiä ja ajankohtaisia asioita. Enemmän tällaisia seminaareja

toivoo

Ruuskahdus

SANOI...

Olisi mukavaa saada osakunnan seinälle kartta, josta nähtäisiin, mistä me kaikki olemme tulleet.

Lääket. kand. Esko Länsimies osakuntakokouksessa

Excursiolla: ... ja tässä koneessa menee 18.000 pulloa olutta tunnissa. Ääni joukosta: "Nyt jäit Kuppi toiseks."

Myös Iisalamelaiset kunniccittavat to-tuulta niin paljon, jotta eivät huasta sitä kun pyhäpäevinä.

Matti Kauppinen Maakuntailla.

Olipa kerran mies, joka oli hankkinut elefantin. Hänen yrittäessään tuoda sitä maahan, syntyi tullissa vaikeuksia. Ei sitten etsimälläkään löytynyt tariffista pykälää, jonka mukaan tullin olisi voinut määrätä. Mies käskettiin pois. Arvatkaas mitä hän teki. Joo. Meni kauppaan ja osti sämpylän, halkaisi sen kahtia, satoi toisen puoleen elefantin kärsään ja toisen sen häntään. Palasipa takaisin tullipaviljonkiin. Tullimies karjaisi: "Joko te taas olette siinä. Uskokaa nyt ettei sitä elefanttia voida tullata." — "Kuulkaas", sanoi kaveri, "mitäs se teille kuuluu, mitä mun sämpyläni välissä on."

..., että miksikö kaunis matikkaneito Alma sitten meni naimisiin vanhan ilkeän mustekalan kanssa? Voinhan minä vastata tähän kysymykseen. Pyytäisin kuitenkin, että kaikki alle kahdeksantoistavuotiaat pistäisivät sormet korviinsa. Katsokaas, kun alkaa olla parimiljoonaa isätöntä jälkeläistä ympärillä, on, kissa vieköön, matikkaneidonkin pakko mennä naimisiin. Prof. Kauko Kyyrö Matikkasaarnassaan 1. 3. 64 Tre

The Connection — amerikkalainen Jack Gelberin esikoisteos avaa meille näkyvän narkomaanien omissa ympyröissään elävään maailmaan. Hän ei pyri aikaansaamaan mitään opettavaista, hän vain aukaisee oven sinne niille, jotka haluavat katsoa omaa itseään narkoottisten aineiden paljaaksiriisumana ja kärjistämänä. Tulos on shokeeraava.

Voisi helposti kuvitella, että tällainen tuskalliseen kuolemaan tuomittujen tarkkaileminen saisi aikaan emotionaalisen suhtautumisen, mutta kirjailija, taitavasti harkituilla ja oikein ajoitetuilla vastareaktioilla estää sen, seikka, joka todistaa kirjoittajan suorastaan peloittavasta yhteiskuntaihmissen tuntemuksesta. Hän pakottaa katsojen suhtautumaan näytelmään niinkuin hän suhtautuu kanssaihmiinsäkin, välinpitämättömänä, kädet taskussa seisovana huomioitsijana. Kirjailija ei siis pyri luomaan sankareita, hyvän tai pahan esikuvia, päinvastoin, hän pyrkii estämään sellaisten syntymisen, säilyttämällä objektiivisen tarkkailija ja kertoja-asenteen.

T E A T T E R I Ä

Eihän sankareita todellisessa elämässäkään ole! Hän yksinkertaisesti haluaa esittää meille erään ihmisryhmän hitaan, tarkoituksenmukaisen loppuunpalamisen, ryhmän, joka käyttää polttoaineenaan narkoottisia aineita ja jättää meidän asiaksemme todeta tai olla toteamatta paralleelia ilmiötä omassa elämässämme ehkä jonkin toisen polttoaineen aikaansaamana. Näytelmän sanoma on väkevä. Sen antama kuva on realismuudessaan raaka ja alaston. Sen voima on siinä, että se tuo inhimillisyydestä esiin sen puolen, joka tavallisesti peitetään, mutta joka kuitenkin ja usein ehkä siitä syystä tuntuu voimakkaimmin pelkotiloineen ja riippuvaisuussuhteineen. Hän osoittaa meille, miten erilaisia reaktioita sama tarve voi saada aikaan erilaisissa ihmisissä ja miten erilaisia ihmisiä sama pakottava tarve voi sitoa yhteen.

Hans Polsterin ohjaajasuoritus on erinomainen. Hän saa aikaan kiihkeän kestävä tunnelman keventäen sitä välillä ja sitten taas lisäämällä tensiota. Hän onnistuu tuomaan meille kirjailijan tarkoituksen täydellisenä. Näytelmän kaksikielisyys

on erinomainen välikappale tension säätelyssä.

Markku Riikosen tulkinta Sam'ista on mainio. Hän luo hitaasti ajattelevan, pinnallisen muusikkotyypin, jonka suurimpia avuja on jutusteleminen.

Ernie (Carl-Johan Lindblad), entinen trumpettisti, joka saattaa kaikkien hermot katkeamispisteeseen trumpetin suokappaleella, on taas päinvastainen tyyppi, hermo- ja psykopäätti, jonka mielentilat vaihtelevat apaattisuuden ja mielettömän raivon välillä.

Jarmo Pyysalon Leach on taas näennäinen kovanaama ja pukki, jonka akkamaisuus kuultaa läpi heti kun tilanne alkaa kärjistyä. Hänen valittelunsa, ettei tavallinen annos tunnu missään, on tavanomaista heikon rehavastelua ja yliannoksen vaatiminen ja ottaminen sen huipentumaa.

Solly (Helge Lassenius) on selvästi voimakkain hahmo tässä joukossa. Hän on hillitty, älykäs, kyynillisen tietoinen omasta tilastaan ja parhaiten pystyy peittämään annoksen halunsa. Kuitenkin hänen intensiivinen miltei koko ajan kestävä tuijot-

tamisensa kiikarilla antaa selvän kuvan sen voimakkuudesta.

Harry Mc Nulty (Olli Walu) on tyyppillinen nykyajan jazzentusiasti, joka ei elelläänkään paljasta rytmillistä hurmiotaan. Hänen äänetön tulemisensa ja menemisensä tuossa joukossa, joka ei edes huomaa häntä tuo tehostetusti esille narkomaanin maailman erillisyyden.

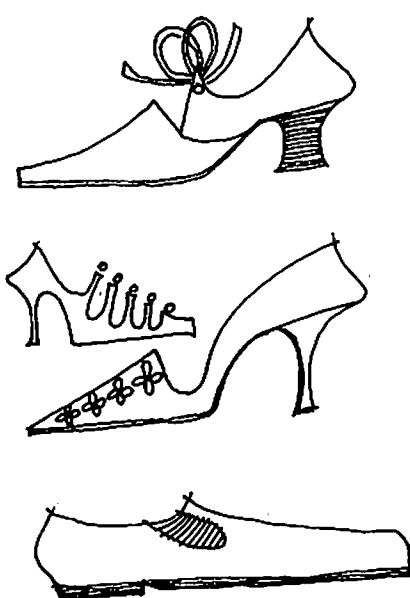
Hillitsevä kontrastina kiihkeälle odotukselle on tuottajan ja kameraryhmän businesslike esiintyminen. He tekevät työtään ilmeisestikin hieman halveksuen kohteitaan.

Musiikki on hyvää ja hyvin esitettyä. Erikoisesti kohtauksessa, jossa Leach valmistautuu ottamaan toisen ruiskeen, sen avulla luodaan suorastaan konkreettisen tuntuinen intensiviteetti.

TYT ja ÄSS ovat osoittaneet, että yhteistyö sujuu erinomaisesti kaksikielisenäkin ja luoneet todella nautittavan teatterielämyksen.

... ..

Lätsä

NYKY-Kenkiä

YLIOPISTONKATU 22 - PUH. 15113

MAANTIETEELLINEN PALSTA

Koonnut: Hra Jukka W.

Ensimmäiset kuvat Turkista, jotka muistan nähneeni, olivat satukirjassani. Niissä tuo maa esiteltiin paratiisina, jossa sekä rikkaat että köyhät olivat onnellisina, kuka lyhemmän, kuka pitemmän aikaa, mutta yleensä elämänsä loppuun asti.

Kirjan kuvat olivat kauniita, paperi mukavan karkeaa, vieläpä painomusteessakin oli salaperäinen tuoksu. Kaikki nämä tekivät minuun syvän vaikutuksen.

Kun alakoulussa luettiin Turkista, ei sielläkään vielä tahdottu murskata minun kuvitelmiäni tästä ikuisen ihanuuden maasta. Pappi kulkivat yhä ylös ja alas minareettien rappusia ja kuuluttivat kaikille uskoville oikeat rukoushetket. Köyhät elivät edelleen jatkuvassa seikkailussa, ja suloiset prinsessat sekä kallisarvoiset odottelivat vain onnellista noutajaansa.

Kansakoulussa en vielä edes uskonut koko Turkin olemassa oloon. Se oli vain monien satujen kehto ja lohikäärmeiden taistelutanner.

Vihdoin oppikoulussa opettajat saivat minut vakuuttuneeksi, että oli tosiaankin olemassa maa, jota kutsuttiin Turkiksi. Se oli maa, jossa viljeltiin sesamia ja jonka basaareista sai ostaa tukuttain Alladinin taikalamppuja.

Viimeinenkin sadun hohto meni Turkisanasta, kun aloitin maantiedon yksitoikkoisen tekstin lukemisen: "Turkki on maa, jossa on 22,5 milj. asukasta. Maan pinta-ala on 767.000 km² ja sen asukastiheys 28

henkilöä neliökilometri. Valtion uskonto on Islamin usko ja kielet ovat turkki, armenia ja kurdien kieli. Tärkeimmät vientitavarat ovat vilja, tupakka, puuvillia ja hedelmät. Vienti suuntautuu etupäässä Yhdysvaltoihin, ja tärkein tuontimaa on Saksa. Pääkaupunki on Ankara, mutta suurin kaupunki on Istanbul, jossa on yli 1 milj. asukasta."

Se oli järkyttävää luettavaa pienelle pojalle, jonka tietopiiri käsitti vasta joulun tarinan ja iltasadut, jotka äiti oli ker-tonut.

Maan kasvot muuttivat täysin muotoaan. Ainoa entisellään säilynyt hahmo oli pappi, jonka tehtävänä oli kuuluttaa minareetin huipulta rukoushetket. Rikkaista tuli säälimättömiä olentoja, jotka ajoivat köyhät ulos taloistaan. Köyhät elivät jatkuvaa seikkailua, mutta se oli seikkailua, jossa ruoka näytteli pääosaa. Prinsessat eivät odottaneetkaan uljaita ritareitaan puoli valtakuntaa myötäjaisinaan, vaan istuivat hunnutettuina jossakin isänsä haaremin sokkelossa ja odottivatkin päivää, jolloin isä armollisesti valitsisi heille puolison jonkun rikkaan, mutta röyhkeän prinssin.

Myöhemmin kirjassa kerrottiin Turkissa ilmenneistä uudistuksista ja Kemal Atatürkistä tehtiin kansallissankari. Hunnut putosivat, ja Turkista tuli melkein pä-tavallinen länsimainen valtio. Mutta sittenkin satujeni Turkki elää jossakin mielikuvituksen luomalla planeetalla.

VALITUSRUNO

Hannu Koskivuoren olympolaisen tuomion

johdosta

Istuttiin siinä niin

istuttiin:

Kuutti Härkönen Kukkonen

kuin myös Vauhksen Pentti

Olympialaiset

suuressa mäessä pienessä maassa

(niinpä siellä loikattinkin yli rajojen)

Mennäksemme asiaan

tuli ensin Engan ja sitten Kankkonen

Engan hyppäsi kaunisti

Kankkonen hyppäsi sitten

kukin hyppäsi vuorollaan

kuten tapana on

mäenlaskennossa

Nyt astui sinä näyttämölle, Hannu

Koskivuori.

Kai ovat kortit käsisssäsi hyvät?

Ehän pelkää? Muista:

WRIGHT OR WRONG MY COUNTRY

vedä si kotiin päin

Ei tunteilla

Ei

(Hän on meikäläisiä, Koskivuori,

vetää kotiin kuin vetätkin

pitätkin)

o tci
ikk v
Ve oh ol
K os lo mi t
n y
d n t

hiukan horjahti

Viistoista, sanoo Koskivuori.

Just niin, kai sitä oman maan

poikaa jelpattava on. Vain annoinko

turhan rohkeesti.

(Jussi sanoo jotakin. Sana värisee lmapaa

kuin sähkökani, tarrautuu nurkkiin, kim-

mahtaa ikkunaan verhoja repien ja karkea

pois. Tuttu sana.)

Sinä iltana valvoimme pitkään.

Voi sinua, Hannu Koskivuori! Etkö vapise

kättesi joka tuon numeron ilmoitti?

Eikö silmäsi kirmaa elohiiri

kun tuota hetkeä muistat?

Voi Koskivuori!

Me laulamme sinut lapsillemme kuin

pahan unen:

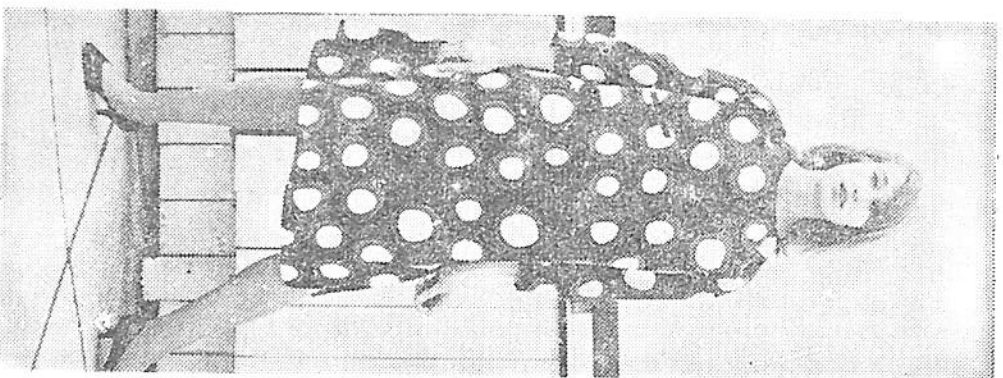
ellet syö

tulee tuomarisetä

sinut se syö

takuulla

syö

marimekko

kevaan uudet marimekot
ovat tulleet
huvahdus värinä
joka poikkeaa
kuvassa SIRKUS

oksalla

Monia Käen lukijoita on varmaan ihmetyttänyt se, ettei lehdessä ole ollut vilmi-inteksiä. Joukko osakuntamme vilmi-ihmiä on päättänyt korjata tämän huutavan epäkohdan. Useita osakuntamme taiteentuntijoita on haastateltu ja tulokset ovat nyt nähtävänä. Arvostelussamme olemme keskittyneet vilmitaiteellisesti arvokkaisiin teoksiin eli TV:n esittämiin enimmäkseen kotimaisiin elokuviin. Myös osa sarjafilmeistä on arvosteltu. Arvostelijakaarti on takuulla asiantuntevaa: He ovat vastoin yleistä käytäntöä katsoneet lähes kaikki arvostelemansa vilmit ja tutustuneet hu-

mattavimpiin vilmilehtiin ja julkaisuihin, joista mainittakoon Turun Ylioppilaslehti, Suosikki, Hymy, Topos (= entinen Häjy) ja Elokuva-aitta.

Käytetty arvosteluasteikko:

5 = mestariteos

4 = kiitettava

3 = hyvä

2 = kohtalainen

1 = välttävä

0 = huono

— = vilmi näkemättä

Ja seuraavassa asiantuntijoiden arvostelut:

	EK	MP	PJ	AR	HP	TH	LP	RV	LiP	PV	KA
Lumikki ja 7 jätkeä	3	1	—	—	2	2	1	5	2	4	2,5
Isän vanha ja uusi	2	3	4	4	2	1	3	4	4	3	3,0
Tyttö kuunsillalta	—	5	—	5	2	2	2	4	—	5	3,6
Miehen tie	3	2	1	2	4	—	2	2	3	1	2,2
Tie	1	—	—	—	5	1	4	5	—	—	3,2
Niskavuoren Aarne	5	3	2	—	1	1	3	3	4	2	2,7
Ben Casey	2	0	0	—	2	0	2	5	2	0	1,4
Harry Lime	1	4	5	3	4	1	1	5	4	2	3,0
Kiitorata 01	1	2	0	—	3	—	2	3	3	2	2,0
Kiviset & Soraset	3	3	5	4	4	5	1	3	3	2	3,3
Hupihetki h. h.	5	5	0	5	2	3	2	1	3	5	3,1
Dick Powell	—	—	0	1	3	—	—	4	4	3	2,5

Kuten tuloksista ilmenee, korjasi herkkä taidevilmi Tyttö kuunsillalta kotimaisten sarjassa voiton. Sarjafilmeissä taas tuo lännen nopein vetäisijä, legendaarinen Bat, kukisti Kiviset & co. Speaktaakkeleita ei listalla esiintynyt. Itse olen sitä mieltä, että

Hupihetki Hymyä huuleen sai liian vähän pisteitä. Sitä katsellessa ei nimittäin alussa arvaa, miten vilmi päättyy. Tämä on erittäin huomattava arvosteluperuste. So long. Töllöttimen äärellä tavataan.

P Vhk

PERITYT ARVOT

Perityillä arvoilla ei kuulemma tee mitään, jollei samalla peri sitä, minkä säilyttämiseksi nämä arvot on asetettu.

Verokarhut, ulosottomiehet sekä vipin antajat perivät maallista hyvää. Arvoja perittäviksi tyrkyttäviä kutsutaan vanhaksi kansaksi eli konservatiiveiksi.

Konservatiivit ovat keksineet vihaiset nuoret miehet ja väittävät näiden väittävän konservatiivien hyväkkäiden väittävän vihaisten nuorten miesten väittävän, ettei perityillä arvoilla tee mitään. Uskallan väittää, että niillä tekee varsinkin voittoarvoilla.

Tyhjälle arvalle voi kirjoittaa:

"Anna arpisten arvojen olla, niitä auki et repiä saa.

Anna vanhojen partojen kuolla, koeta muistokin unhoittaa."

Tyhjän arvon joutuu usein perimään, sitä perimistä kutsutaan hienolla kielellä traditioksi. Tyhjiä perittyjä arvoja on yhtä paljon kuin tyhjiä arvoja. Perityt arvot ovat siitä hyviä, että kun niitä kootaan yhteen, saadaan esimerkiksi etiketti.

Siinä vaiheessa, jossa etikettejä aletaan repiä, on pullokin tavallisesti tyhjä. Harvapa kokonaisuudesta pullosta etiketin repii mieluummin puolikkaasta. Kun etiketti re-

vitään, jää jäljelle puolikkaita, tuhkaa. oksennusta, rivoja sanoja sekä laulun lälätystä. Ei ole seurattu etikettiä.

Perittyjä arvoja pitää opettaa. Opettamista sanotaan usein saarnaamiseksi ja ja opettajaa saarnaajaksi. "Aika on reväistä rikki ja aika ommella yhteen, sa-noo saarnaaja." Oppitunti on saarna. Se ei ole ajasta eikä paikasta riippuvainen. Parhaat saarnat pidetään kuulemma sydänyöllä. Kuuliija on silloin tavallisesti herkistyneessä tilassa, joten saarna lankeaa hyvään maahan. Toisinaan saarnaajakin repii perittyjä arvoja ja eroaa kirkosta. Pahat ja kaiken likaavat kielet väittävät hänen silloin olevan täyden pakanan.

Arvot peritään — oikeammin ne peritään eli pakotetaan perimään — kasvatuksella. "Dulce et decorum est ..." milloin mitään. Nyt kiireesti, ennen kuin kukaan ajattelee minun olevan tyhmemmän kuin kirjoituksesta ilmenee, lisää, että ihanaa ja kaunista onkin tehdä niin. "Kuka kurritta kasvaa, sen pitää kunnialta kuoleman, mutta kun kunnia menee niin maine kasvaa." On valittava kunnia tai maine. Kunnian teoista meille on peritetty varoitavat sanat:

"Nuo teot suuret kunnian tok' viedä voivat muuhun, mut' Ilkan tietä suorimpaa ne veivät hirsipuuhun."

Kunniaa tekemättä jättäminen on taas, kuten jokainen ruodiksessa sätkynukkena

ollut tietää, melkein kapinaa. Tervehtimisen laiminlyöminenkin oli jo hyvin vakavaa. Elitpä kuritta eli et aina saat, teitpä kunniaa eli et aina rangaistaan. Perittä-käämme arvoja, vaikka ne eivät paljoa lu-paakaan. nimim. Hessu

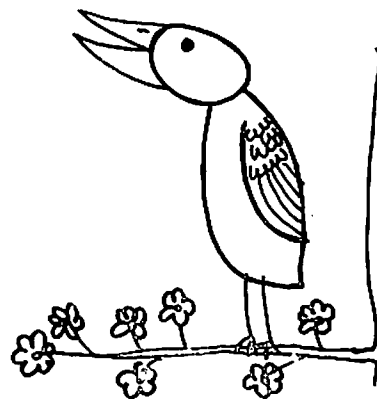
MARIA JOTUNI: HUOJUVA TALO

Melko epäluuloisena aloitin Huojuvan talon — joulupukin haksahduksiinkin täytyy tutustua. Mutta puisevan kuvauksen sijaan olikin soljuvaa vuorokeskustelua. Ihmiset puhuivat rakkaudesta ja elämästä, yksi puhui hauskastikin, mutta varmuuden vuoksi se oli sivuhenkilö, jotta ei pilaisi romaanin tasoa.

Jaan kirjan kolmeen osaan, joista tämä oli ensimmäinen, normaalitempoinen. Siinä ihmiset löytävät toisiaan ja Lea irrottuu taustasta. Toinen osa tuntuu hidastetulta filmiltä, tarpeettoman lavealta, ja viimeinen on nopea asetelman uudistus.

Teoksen keskiosassa tuntuu aluksi ärsyttävältä lukea synkeyttä tilanteesta, joka valkenisi kahden pelinappulan vaihdolla. Mutta totuttuaan seuraa kiinnostuneena, kuinka ensin puhe siinä vaihtuu reippaaseen toimintaan. Kas näin:

Leaa pidetään nälässä, petetään ja petytään, pudistellaan, puristellaan, potkataan, väännetään ja paiskotaan, uhkaillaan ja pelotellaan, viskataan vettä kasvoille, lyödään nyrkillä päähän, jota myös pyöritellään, yksitoikkoisuuteen ei voi kyllästyä, keinot ovat moninaiset, verbit ja ruu-

miinosat vaihtuvat lakkaamatta, sanojakin suolletaan: saatana, pöllö ja idiootti ovat epiteeteistä herkinmät, lopulta tahti kiihtyy ja vuorossa ovat kuristaminen, luiden rikkominen ja hukutusyritys.

Ripeäotteinen herrasmies on Eero, Lean aviopuoliso. Lea kasvattaa siipiään, ei tosin tietoisesti, sillä koska tämä hänen osakseen tulee, kaipa hän sen ansaitsee. Miestään Lea kunnioittaa ja nöyrästi tottelee. Ainoastaan lastensa ruoskimisen hän yrittää estää; nämä pääsevätkin helpolla: vain yhden Eero onnistuu murhaamaan ennen tämän syntymistä.

Romaanin loppuosassa revitään ihmisten siteet ja kiinnitetään ne uudelleen pehmeästi, löyhemmin. Lea pääsee kiinni elämään ja hellään, hyvään mieheen. Loppu on täydellinen idylli, kirjan viimeiset sanat ovat: "Lea, armas".

Jatkuu siv. 14

HEIMOTERVEISIÄ TAMPEREELTA

Josko arvoisa päätoimittaja suo anteeksi tämän jutun venymisen yli viikolla sen lähettämissopimuksesta. Mutta on syytäkin, itse sanottuna, ne kaikkien aikojen praasniekat. Silloin viikko sitten.

Täällä siis toimitaan kerhoasteella. Vaikkakin YKK on virkeä laitos ja kovaa vauhtia yliopistosoitumassa — kiitos rehtorinsa, prof. Kolin -- ei täällä ole vielä osakuntalaitosta. Mutta maakuntakerhoistahan se aloitti Turun Savo-Karjalainenkin. YKK:n Karjalaisten kerho ei sitäpaitsi ole mikään nousukas — noustu on jo vuodesta 1945.

Kerho on oppilasmuodosteiden yhteinen: elin alemmalla tasolla, ja säännöt on hyväksytty korkeakoulun hallintoportaassa asti. Jäseniä kerhossa on tasaisesti sekä ylioppilas- että oppilaskunnasta; kaikkiaan nelisenkymmentä jäsenmaksun (1,—) maksaneita, mutta maksamattomia enemmän. Tänä vuonna johtoportaan on monta uutta kasvoa; puheenjohtaja, isäntä & emäntä, rah.hoitaja ym; vanhat pomo: isällisesti johtokunnanjäseninä tukena.

Tiettävästi Karjalaisten kerho on ensimmäinen YKK:n kerhoista, joilla on olut vakiintuneet suhteet toisten korkeakoulujen vastaaviin porukoihin. Lähinnä YKK:n Helsingin ajalta juontavat suhteet HYY:n Wiipurilaiseen ja Karjalaiseen osakuntaan. Kieltämättä kerhon ulkosuhteissa

on toivomisen varaa mutta nyt ne ovatkin hakemassa luonnollisia ilmenemismuotojaan. Tilannehan on nyt otollisempi YKK:n ollessa Tampereella, saamme toiminnallamme annettua muistutuksia 'Toijalan takaa' isoisillemme. Kaikella ystävyydellä ja nöyryimmällä pyynnöllä tulla huomioonoteuksi.

Ja nyt on sitten lyöty ikkunat auki länteen! Veljen kädenojennus kulttuurin alkusijoille. (Tässä tietysti tarkka pesäero heimojen kesken:) Veljen kädenojennus niille oikeille heimoille, jotka ovat saapuneet idästä tuomaan valoa — ex oriente lux — niille jo omahyväisyyteensä nyykähtäneille Äbolaisille. Kummallakaanhan meillä, YKK:n Karjalaisilla eikä Turun Savo-Karjalaisilla, ei ole syytä kyräillä altakulmain Turun ja Tampereen väkilukuisuus-tilastoja, ei, voimme huolelta levittää mie'tä ja sie'tä — ja savolaiset okeeta immeisyyttään — näihin leveisiin määsäläisiin. Tästä meidän lie hyvä jatkaa kanssakäymistä, esimerkiksi vuoroin vierailuilla systeemillä. Ehkä osakuntanne olisi halukas kutsumaan meitä vielä huhtikuussa länteen; voisimme ehkä syksyyn mennessä ryhdistäytyä sitten tämän kevään vierailuista (14. 3. Wiipurilaiseen/Karjalaiseen osakuntaan Helsinkiin) ja kutsua osakuntia Tampereelle. — Palataanko asiaan?

Loppukaneetti:

Tässä ei ole kokonaisfacta kerhostamme. Mutta ei kerrota kaikkea yhdellä kertaa. Jätetään mielenkiintoa keväemmäksi. Eikä tämä ole lehtijuttu in lognito, ehkä päätoimittaja saa tästä jutun juurta lehteen kuten oli puhe.

Näin tervehtii

YKK:n Karjalaisten kerho
psta: Kimmo Pulkkinen, puh.j.

On kerholla muuten sihteerikin; Tuula Pitkänen, Varkaudesta; rahastonhoitaja: Ritva Vuohelainen Heinola; emäntä: Eeva Kosonen, Helsinki; isäntä: Pentti Turunen. Tohmajärvi, nobleksen mainitakseni. Ja tietysti, että allekirjoittanut on Imatralta! — asuu Tampereella: Teiskontie 21. D. 46. Kaleva.

MARIA JOTUNI: HUOJUVA TALO

Jatkoa sivulta 13

Kaikkiaan: kirjan henkilöt ovat kauvamaisia, mutta kieli on hyvää ja kaikkialla tulee vastaan alleviivauksen ansaitsevia mietelmiä. Lukaiskaa pois, varsinkin jos haluatte saada ajattelamisen aihetta tai puolestanne ajateltavan, lukekaa paremman puutteessa.

riitta Pakarinen

ASSARIN PALSTA

Asko. Tämä alkukappale on omistettu kokonaan sinulle. Olet nyt maisteri. Me osakuntalaiset onnittelemme sinua ja toivotamme sinulle hyvää jatkoa.

On suurelta osaltaan sinun pitkien sääriesi ansiota, että olemme saaneet Sammon Maljaan neljä kiinnitystä, mistä syystä me kovasti kiitämme sinua.

Kevät on jälleen tullut. Purot alkavat liistä ja lorista ja räystää tippua. Linnutkin tässä vähin erin heräävät talviunestaan ja rupeavat karjumaan sen minkä kukin yhdellä kurkulla saa aikaan.

Meille kevät on suuressa määrin kevätväsymyksen aikaa, mikä ilmenee haukottelemisena ja laiskotteluna. Mielestäni paras vatsalääke väsymystä vastaan on runsas ulkoilu. Iltalenkki, joka ei ole liian rasittava ja joka ei tapahdu juuri ennen nukkumaanmenoa, aiheuttaa syvän unitilan. Heti aamusta alkaen onkin sitten mukava aloittaa päivän touhut vaikkapa hörppämällä piristykseksi muutama kupillinen väkevää kahvia. Keskipäivällä on mukava ottaa 2 kpl A-vitamiinia, iltapäivällä 2 B-vitamiinia ja illan suussa 2 C-vitamiinia. Näin mukavasti ne kevätpäivät menevätkin sitten.

Kuka uskaltaakaan puhua enään kevätväsymyksestä. Aurinko paistaa, hanget kimmeltävät, varikset ja linnut karjuvat ja Aurajoki alkaa vähitellen sulaa.

Aprikoos, vitamiinit. Vitamiineja saa

monella tavoin. Paitsi että niitä on pillereinä, niitä saa ottamalla aurinkokylpyä. Sitten on olemassa Suvikulda, Renkastettu, Milda jne. kun on vitaminisoituja markariinilaatuja. Syö sinä vain markariinia, siinä on vidamiinia. Tai syö kokojyväreikäleipä Voima, siinä on vidamiineja niin paljon että tunnet itsesi koko päivän pirteäksi. Siinä on VITAMIINEJA SYÖ VOIMAA, VOIMA se on, joka jyllää. Amerikkalainen syö VOIMAA VOI.

Ai niin. Tilanne Sampo-kilvassa on se, että Sammon Malja taitaa jäädä saamatta tältä vuodelta. Toiset ovat olleet siksi hyviä tänä vuonna, ettei niille ole pystytty antamaan tarpeeksi kovaa vastusta. Jääpallossa jäämme heikoimman maalilukumme takia kolmanneksi, vaikka kolmella ensimmäisellä joukkueella oli neljä pistettä.

Hiihdossa tapahtui sitten sellaista, mikä vei humoristisimmankin mielen vähäksi aikaa vakavaksi. Meidän ykkösjoukkueemme oli osakunnista huonoin eli neljäs. Pohjalaiset pojat ne voittivat selvästi. Olkaa onnelliset! Ei voi muuta sanoa kuin, "katos vaan poikia minkä tekivät."

Jos Sammon Malja tänä vuonna meneekin, niin onhan meillä toinenkin malja, joka koskee vain toukokuussa suoritettavaa maastajuoksua. Tämän maljan omistuksesta kamppaillaan PROSENTUAALISEN PÄÄLUVUN MUKAAN. Sen kai me ainakin tänä keväänä otamme.

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

Rehtorinpellontie 4 - Puh. 30253

Inspehtori	prof. Paavo Voipio
Kuraattori	lääket. lis. Alpo Hakulinen
Emäntä	Liisa Salmi
Isäntä	Kyösti Kaasinen
Sihteeri	Matti Ruuskanen
Taloudenhoitaja	Lauri Hiltunen
Hallituksen varsinaiset jäsenet	Marja Tuomisaari Erkki Kukkonen Risto Härkönen
Beaaniohjaaja	Jouko Lehtonen
Lehdistösihteeri	Marjatta Kuparinen
Arkistonhoitajat	Maija Laakso Eeva-Liisa Laakso
Urheiluohjaajat	Irma Kannisto Arvo Ovaskainen
Toiminnanohjaaja	Heikki Kankkunen

KUN

TAHOT

VALOKOPIOITA

TAI

KONTTORI- TARVIKKEITA

TAHO
NIITÄ

MEILTÄ

LINNANKATU 6 - PUHELIN 13 729

OY ARCHIMEDES AB

osuuskassan
nuorisotili
auttaa alkuun

Avaa nuorisotili
Tarkat tiedot saat
Osuuskassasta

KUOPION SEUDUN
OSUUSKASSA

joustavan palvelun pankki